

LEBRIS

We know
books

ILIESCU MIHAI

PERUCHIERUL

CAPITOLUL I

Cei doi tineri stăteau față în față și discutau destul de aprins, încât părea că se ceartă. De fapt nu se certau, dar băiatul era nesigur pe el și nega tot ce spunea fata, gesticulând cu mâinile. Nu era de acord cu nimic din ce îi spunea ea și încerca cu calm să își spună punctul de vedere. Pur și simplu refuza să creadă că iubita lui dorea să îl părăsească.

Se aflau pe aleea din dațe de ciment care ducea la intrarea în blocul unde locuia tânăra, în apropierea ușii de la intrare. Imobilul era unul dintre blocurile gri cu zece etaje construite în vremea comunismului, situat într-un cartier de locuințe din zona Pantelimon. Un paralelipiped fără personalitate cu balcoane mici, închise în diferite moduri, după cum au putut locatarii. Unele cu termopane alb-gri, altele cu simple prelate murdare sau corniere ruginite, iar geamurile erau de toate dimensiunile. Îți crea o imagine dezolantă a unor vremuri apuse, când se construia mult pentru o societate multilateral dezvoltată.

Era trecut de miezul nopții și pe stradă nu se afla nici țipenie de om. Câteva lumini se zăreau la câteva apartamente, printre draperiile trase la ferestre. S-au auzit câteva tunete în depărtare

care au acoperit pentru un moment discuția aprinsă dintre cei doi tineri.

—Alex, îți spun pentru ultima dată! Vreau să ne despărțim! Vreau să mă lași în pace! Nu te iubesc și nu avem niciun viitor împreună. Nici nu știu dacă te-am iubit vreodată. Aici ne despărțim *DEFINITIV*. Te rog să nu mă mai cauți!

Fiecare cuvânt al Anei parcă îl tăia pe Dragu Alexandru, student la drept, ca un cuțit. Starea lui trecea rapid de la mirare la consternare și apoi la furie. Furie pentru că nu înțelegea ce se întâmplă.

Tocmai luase cina cu Ana la un restaurant din centru și simțise deja o răceală în comportamentul ei. Părea plictisită și nu fusese la fel de jovială ca altădată. Nu vorbise mai deloc, cu toate că el se străduise să o binedispună cu bancurile lui, care de cele mai multe ori o făceau să râdă cu atâta poftă. Refuzase desertul cu înghețată care îi plăcea atât de mult și îi spusese că vrea să plece singură acasă. Că e obosită, că o doare capul, inventa orice ca să scape de el. Cu atât îi era mai mare uimirea, pentru că în urmă cu o lună se logodiseră. O ceruse de soție, îngenunchind în fața ei și oferindu-i un inel cu o mică piatră prețioasă. Cumpărase delicatul obiect din aur din bursa lui de student eminent. Alex își amintea că ea spusese „Da“ din tot sufletul și că îi oferise un sărut lung. Au sărbătorit evenimentul împreună cu Mariela, mama Anei, asistentă medicală la un mare spital din București. Pe tatăl logodnicei sale nu îl cunoscuse, fiindcă tot timpul era plecat în străinătate.

Nu fixaseră data nunții, nu se grăbeau să oficializeze relația. Dura de mai bine de un an, dar el era împlinit că se logodise cu persoana care îl făcea fericit. Îi plăcea mult de Ana. O iubea cu toată ființa lui pe tânăra studentă la medicină. Cel mai mult îi

plăcea la ea naturalitatea cu care se purta și dorința ei de a face bine, de a ajuta pe oricine avea nevoie. Medicina i se potrivea ca o mânășă. Însă acum stătea în fața ei și prin cap îi trecea o singură întrebare: „De ce?”

Insistase să o conducă acasă, să afle ce o supăra, iar pe drum ea îi spusese că vrea să se despartă, fără să-i dea vreo explicație. O implorase să-i mai dea o șansă. I-a promis că o să se schimbe, că nu o să mai fie atât de gelos și posesiv. O asigurase că va aștepta până vor termina studiile și apoi se vor căsători.

–Nu trebuie să te schimbi tu. La mine este problema, spuse Ana cu răceală, fără să țină cont de rugămințile lui. Nu cred că vei înțelege, dar vreau să te protejez de lucrurile rele care se pot întâmpla. „DEFINITIV”. Îi răsuna în cap și acum cuvântul rostit de Ana. Îl tot auzea în minte și avea impresia că femeia care îi fusese iubită se îndepărta din ce în ce mai mult, ca o nălucă, lăsând un gol imens.

„Cine o fi strâns toate pietrele acelea acolo? Cine? Ce contează?”

Alex se gândi o clipă privind grămada de pietre cu furie. Ridică piatra cubică dintr-un morman de lângă gardulețul din fier forjat care înconjură spațiul verde. A lovit-o cu putere în tâmplă, deasupra urechii unde se vedeau cerceii pe care îi dăruise de ziua ei. Îi cumpăraseră niște fluturi albaștri, știind cât de mult îi plac acele ființe și culoarea fermecătoare. Acum, pe aripile micilor obiecte se prelingea un fir roșu de sânge.

Fugi îngrozit, fără să se uite înapoi și aruncă arma crimei în grădina blocului gri. Bucata de piatră avea pe ea sângele ființei iubite.

Începu să plouă cu picături mari. O ploaie de vară la sfârșit de gustar. Ziua începuse să se micșoreze. Trecuse de miezul nopții și

aleea era cufundată în beznă. O beznă la fel de neagră ca sufletul încărcat de ură al tânărului ucigaș.

Ană nu simțise nicio durere; doar o amorțeală în locul unde fusese lovită. Țipase scurt și se prăbușise peste garduleț în grădinița blocului. Cu fața spre cer, mai auzi doar pașii lui Alex, care se îndepărtau. *LAȘUL* a lovit și a fugit. I se prelinse o lacrimă pe obraz, amestecându-se cu picăturile de ploaie. Simți o ușurare imensă. Apoi, doar liniște și întuneric. Pe stradă niciun trecător, doar un câine care mai degrabă plângea decât lătra.

Chipul său angelic era parcă desprins din basmele cu Ilene Cosânzene. Părul blond de culoarea spicului de grâu pârguit îi încadra frumos fața ovală și fruntea înaltă. Nasul ascuțit și gura mică, cu buzele roșii, cărnoase, veneau în completarea chipului ei delicat. Ochii albaștri și senini ca cerul de vară, priveau acum spre nicăieri. Cândva calzi și strălucitori, plini de viață, acum erau părăsiți de orice lumină, lăsând loc întunericului rece.

CAPITOLUL AL II-LEA

După cincisprezece ani.

*–Tati, te rog să nu-i faci rău lui Alex! Eu l-am iertat și...
Dumnezeu s-a milostivit de el.*

*–Îngerăș, nu mi-ai mai apărut de mult în vise. Aproape că am
uitat glasul tău. Iartă-mă, Ană!*

–Iartă-l, tată! Iartă-l!

*–Nu pot, îngerăș! Doar răzbunarea m-a ținut puternic până
acum. Este tot ce mi-a mai rămas. Pentru tine sunt puternic.
A sosit timpul să plătească pentru ce ți-a făcut, pentru ce ne-a
făcut.*

*–Tati, nu vreau să te pierd și pe tine, așa cum l-am pierdut pe
el.*

*–Ană, draga mea, Ană... O parte din mine a murit odată cu
tine. Ți-am promis că o să am grijă de tine și nu am reușit.
Iartă-mă!*

–Nu te mai chinui tată, a venit vremea să te împaci cu trecutul.

*–Îmi pare rău, Ană, dar nu pot să-l iert! Monstrul din mine a
fost trezit și va pleca în curând la vânătoare.*

Bărbatul se trezi asudat în așernăturile mototolite. Ana nu îi
mai apăruse de mult în vis și vocea ei îi păruse atât de clară. Visul

fusesse atât de real, încât se aștepta să își vadă fiica lângă el, în camera de hotel. Chipul ei angelic îi persista în privirile înțețoșate de parcă se afla lângă el. Putea doar să întindă mâna și să-i mângâie obrazul delicat. Bărbatul chiar făcu acest gest, dar degetele sale întâlneau doar aerul din încăperea mică și impersonală.

Omul se întinse să apuce ceasul de pe noptieră. Era 5:30 dimineața. Putea să mai stea în pat, dar hotărâse să se ridice și să înceapă pregătirile pentru ziua care începuse. Ajunsese la hotel spre dimineață și dormise puțin. Toată noaptea fusese agitat. Însă nici oboseala și nici întunericul de afară nu îl făcuseră să se răzgândească. Se spală cu apă rece și își trecu mâinile prin părul blond, mai mult încărunțit pe la tâmple, tuns scurt, militărește. Nasul turtit de boxer și ridurile de la colțurile ochilor săi, de un albastru marin, intens, îi trădau vârsta și viața grea pe care o dusesse. În schimb, bicepsii masivi, pectoralii lați și puternici și abdomenul plat semănau cu ai unui om mult mai tânăr, obișnuit cu exercițiile de la sala de fitness. O cicatrice lungă și roșiatică îi traversa bustul, iar o gaură căpătată de la un glonț se zărea în partea stângă, sub coaste. Dacă ar fi fost împușcat un pic mai sus, acea gaură ar fi fost a unui om mort. Alte tăieturi și cicatrici ca niște linii transversale îi brăzdau brațele puternice.

Se uită la palmele late și aspre, încă ude și pline de tăieturi. Linia vieții era lungă dar cu întreruperi. Buricele degetelor erau netede, anulând posibilitatea de a-i fi luate amprente. Ceva firesc pentru un om care nu figura în nicio evidență, care practic nu exista. Murise oficial cu mult timp în urmă, iar moartea Anei îl mai omorâse o dată.

Deodată, imaginea bărbatului din oglindă se schimbă cu cea a unui copil. Mic, de vârstă preșcolară, cu părul blond, cârlionțat și privirea albastră, speriată. Copilul se uita la bunica lui, care

plângea în pragul casei țărănești. Nu înțelegea de ce trebuie să îi urmeze pe cei doi funcționari care doreau să îl ia de lângă mămăița lui dragă. Știa că părinții lui muriseră într-un accident de mașină, dar mintea sa inocentă nu înțelegea de ce nu putea să rămână lângă persoana care îl iubea atât de mult. Puștiul de nici 7 ani avea să priceapă mai târziu că în acea zi de toamnă târzie, devenise copilul statului, al unui sistem care avea să-i țină loc de casă, familie și prieteni. Un sistem care avea să-l transforme într-un asasin, într-o mașină perfectă de ucis.

Chipul din oglindă dispăru și apa rece, care îi inundă fața, îl învioră. Își trecu din nou mâinile prin păr și deveni iar bărbatul aspru și tăcut, dornic să-și lase în urmă amintirile care încă îl bântuiau. Știa că Dragu Alexandru avea să iasă în curând din închisoare, dar până să ajungă la el avea alți oameni de pedepsit. Căci, în fond, pentru asta trăia, ca să pedepsească oamenii care făceau rău altor oameni. Iar pentru acest lucru plănuise totul în amănunt, fără să lase nimic la voia întâmplării, așa cum învățase în școlile militare. Fostului colonel Maș Petru îi plăcea să cunoască în detaliu viața celor pe care îi vâna și își pusese la lucru toate cunoștințele dobândite în misiunile lungi și grele la care luase parte pentru atingerea obiectivelor sale. Își spionase în amănunt următoarea victimă, astfel încât să nu lase nimic să-i zădărnicească acțiunea. Cunoștea modul de viață, rutina, dar mai ales trecutul mincinos și detaliat al următoarei victime.. Știa că în parcare subterană a blocului unde locuia acesta, nu existau camere de subveghere. Dezvoltatorul imobiliar care construise ansamblul rezidențial se zgârcise cu sistemele de siguranță și securitate.

Acum era liber, i se permisesese să se retragă din meseria pe care o aleseseră alții pentru el. În liniște, fără onoruri, pentru că el fusese un soldat necunoscut, un om folositor sistemului pentru

atingerea obiectivele mârșave. De fapt, același sistem care l-a creat, l-a și omorât prin simpla ștergere din toate evidențele, transformându-l într-o fantomă. O nălucă cu identități multiple, căci oricând își putea procura una nouă, fiind instruit să falsifice documentele.

După ce se bărbieri, răsturnă pe pat conținutul unei geți de voiaj. Conținea un telefon mobil Samsung vechi cu tastatură și cartelă pre pay, o agendă cu coperti din piele în care scrisese câteva observații obținute urmărind victima, un cuțit cu mânerul gros din lemn și lama scurtă încovoiată, un aparat cu electroșocuri și un pachet de șervețele îmbibate într-un anestezic puternic. În geantă se mai afla un act de identitate fals cu numele unui om de afaceri sârb și câteva bancnote de 50 și 100 de lei. Așeză toate lucrurile înapoi în geantă și se întinse în pat cu mâinile sub cap, trecând prin minte toate detaliile răpirii lui Artimon Ilarie.

Man se îmbracă cu un tricou polo de culoare neagră, pantaloni tactici din doc bej și o geacă subțire și impermeabilă din fâș. În picioare își luă o pereche de pantofi sport din pânză groasă de culoarea pantalonilor și talpă ergonomică. Își luă pe umăr geanta de voiaj și părăsi camera de hotel.

Bărbatul dădu ușor din cap și ieși pe ușa hotelului de lângă piața Traian, fără să spună nimic. Trase în piept cu nesaț aerul rece al dimineții. Aruncă la o pubelă de gunoi actul de identitate sârbesc, primit de la recepționar, în schimbul cheii de la cameră. Nu îi mai folosea la nimic.

CAPITOLUL AL III-LEA

Dungi egale pe o bucată îngustă de plastic i se înfățișau, înconjurând un perimetru de circa o sută de metri.

Sebastian Karoly, Sebi cum îi spunea toată lumea, este polițist la Serviciul *Omoruri* din Poliția Capitalei. Lucra de doi ani în această structură de elită a poliției, în principal datorită gândirii sale analitice și ambiției de a prinde pe cei mai periculoși infractori. De mic copil visase să elucideze cazurile de crimă, fiind inspirat de personajele Agathe Christie și Arthur Conan Doyle, autorii săi preferați. De când deprinsese gustul lecturii, copilăria sa fusese împărțită între celebrii detectivi Hercule Poirot și Sherlock Holmes. Ambii îl fascinau la fel de mult și nu s-a putut decide niciodată care îi place mai mult. Când a mai crescut a văzut la cinema filmul „*Tăcerea mieilor*“ și s-a îndrăgostit instantaneu de personajul principal, agentul FBI Clarice Starling. Sebi citise romanul lui Thomas Harris până i se tociseră copertile, închipuindu-se în rolul interpretat de actrița Jodie Foster. Dorința din copilărie i s-a împlinit atunci când a absolvit Academia de Poliție și mai ales când fusese primit în colectivul celor de la *Omoruri*. Un vis devenit realitate; o realitate care avea să-i arate viața hădă a societății, nebunia și ferocitatea izvorâte din mințile bolnave ale criminalilor. Tânărul polițist se întreba mereu ce îl determina pe un om ca să devină un ucigaș. Iar răspunsurile nu

conteneau să apară odată cu elucidarea cazurilor la care lucra cu devotament. Lipsa umanității, furia, răutatea, gelozia; și cauzele ar fi putut continua.

Astăzi, într-o zi de sfârșit de vară, meseria pe care și-o alesese îi arăta încă o dată fața hidoasă a lumii. Crima.

Polițistul fusese trezit cu noaptea în cap de dispecerul de serviciu și trimis la fosta fabrică de pâine „Grâul“ din sectorul 2, unde fusese semnalată o moarte suspectă. Când auzi soneria telefonului, Sebi observă că ora era 4:30 dimineața. În timp ce se îmbrăca, fusese sunat pe mobil de comisarul Adela Marinescu, șefa serviciului, care îi cerea să participe la cercetare și să îi comunice urgent tot ce va găsi la fața locului. Se îmbracă în grabă cu niște blugi prespălați și cu un tricou de culoare neagră, o bluză de trening din pânză albastră și teniși Converse. Sebi locuia în căminul M.A.I. din strada Luncoșoara, relativ aproape de Moara lui Assan, așa cum era cunoscută fosta fabrică de pâine. A ajuns repede, traversând șoseaua Ștefan cel Mare și mergând în continuare pe strada Mașina de Pâine, apoi cotind la stânga pe una din străduțele care duceau la fabrică. Aerul rece al dimineții îi făcea bine tânărului polițist, mai ales că se culcase târziu și resimțea oboseala acumulată din timpul zilei. Ar fi mers o cafea, dar nu avusese timp să o prepare în camera sa mică de cămin, iar buticurile încă nu erau deschise.

Acum privea banda de atenționare trăgând cu nesaț dintr-o țigară. Nu era un fumător înrăit, încercase de câteva ori să se lase, dar genul acesta de cazuri îi dădeau o stare de nervozitate. Fumul care îl învăluia încălzea puțin aerul rece și tare al dimineții.

Sinistru loc, gândea tânărul ofițer de poliție, privind roată curtea fabricii de pâine, aflată acum în ruine. Numai clădiri